

Arrest

nr. 294 419 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 23 juni 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 23 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Op 1 juni 2017 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor elk van de verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Verzoekers dienden vervolgens herhaaldelijk een volgend verzoek om internationale bescherming in die allen onontvankelijk werden verklaard door de CGVS en verworpen na hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 24 mei 2021 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 februari 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2021 werd ingediend door :

A.-N., M. A. S. (R.R. ...)

Geboren te Bagdad op (...)1983

O., N. A. H. (R.R. ...)

Geboren op (...)1981

Wettelijke vertegenwoordigers van:

A.-N., A. M. A. (R.R. ...)

Geboren op (...)2005

A.-N., Z. M. A. (R.R. ...)

Geboren op (...)2010

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste gezamenlijke asielaanvraag werd afgesloten op 24.05.2017 met beslissing van weigering van verblijf van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 06.06.2017. Op 14.06.2017 dienden zij een asielaanvraag in te Duitsland maar in het kader van de Dublin II – akkoorden werden zij op 14.02.2018 overgedragen aan België. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.07.2018 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2019 met een beslissing beroep verworpen.

Hun vierde asielprocedure, tevens de eerste procedure die ook afzonderlijk voor hun kinderen werd ingediend, werd afgesloten op 28.10.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun vierde asielprocedure werd afgesloten op 24.02.2021 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun vijfde asielprocedure werd afgesloten op 29.04.2021 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen kozen er weer voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hun zesde asielprocedure werd afgesloten op 17.01.2022 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun zevende asielprocedure werd afgesloten op 20.12.2022 een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk elf maanden voor de eerste, vijf maanden voor de tweede, één jaar en drie maanden voor de derde en de afzonderlijke procedure van hun kinderen, één jaar en drie maanden voor de vierde, één maand voor de vijfde, drie maanden voor de zesde en vijf maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve merken we op dat mijnheer nog een asielpcedure indiende op 15.06.2015, die negatief werd afgesloten op 26.10.2015. Betrokkene keerde echter op 14.01.2016 vrijwillig terug naar Irak met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie.

Betrokkenen verwijzen naar de uitspraken van dhr. Theo Francken om aan te tonen dat zij zich geïntegreerd zouden hebben tijdens lange verblijfsprocedures en dat deze traagheid beschouwd dient te worden als buitengewone omstandigheid. Echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is het de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om maar liefst zeven asielpcedures in te dienen en twee bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen. Bovendien was er in casu geen sprake van een asielpcedure met een onredelijk lange behandelingstermijn. Het feit dat zij deze bevelen niet opgevolgd hebben en nog steeds in België verblijven, is het gevolg van hun eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De uitspraken van de voormalige staatssecretaris doen niets af aan deze vaststelling. Bovendien is dhr. Francken niet langer bevoegd voor de materie Asiel en Migratie waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig op zijn uitspraken kunnen beroepen. In geen geval konden de verzoekende partijen aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Zij kunnen niet dienstig iets anders voorhouden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Betrokkenen verwijzen naar de veiligheidssituatie in Irak die een terugkeer onmogelijk zou zijn. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Irak kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zij persoonlijk geraakt zouden worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Verder merken we op dat het CGVS tot zeven maal toe van oordeel was dat het voor betrokkenen veilig is om terug te keren naar Irak. In elk van deze zeven beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkenen en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Irak op de situatie van verzoekers. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal reeds zeven maal oordeelde dat betrokkenen veilig kunnen terugkeren naar Irak maakt dan ook een weerlegging uit van hun bewering dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Irak bijzonder moeilijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Betrokkenen wijzen er in dit kader tevens op dat zij gedwongen vast zouden zitten in een onwettige situatie, louter omwille van hun verblijf op het Belgische grondgebied, wat hen verhindert om activiteiten te ontwikkelen die bijdragen tot de ontplooiing en de menswaardigheid van iemand. Deze situatie zou volgens hen een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt is de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om asielaanvraag na asielaanvraag in te dienen en de afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten niet op te volgen. Zij maakten bewust de keuze om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Het feit dat zij zich illegaal in België bevinden en hierdoor niet kunnen deelnemen aan allerhande activiteiten voor hun ontplooiing, is louter het gevolg van hun eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal

worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische grondwet omdat het centrum van hun leven in België gelegen zou zijn en dat het centrum van hun affectieve en sociale leven hier verankerd is.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Belgische grondwet indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkenen beroepen zich op de aanwezigheid in België van de broer van mijnheer. Echter, betrokkenen wonen niet (meer) samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige kinderen onderling valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden en die van hun kinderen vier getuigenverklaringen voorlegt (wel opgesteld door telkens twee personen) en een aanbevelingsbrief van de burgemeester van Eupen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zij aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (ter staving waarvan betrokkenen slechts één schoolattest betreffende schooljaar 2020-2021 voorleggen), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Het loutere feit dat het onderwijs in Irak van mindere kwaliteit zou zijn dan in België en dat er andere opvattingen zouden heersen, maakt niet dat hun kinderen het recht op onderwijs zou worden ontzegd en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 9, artikel 28 en artikel 29.

Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Irak hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooiën.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun kinderen bij een tijdelijke terugkeer naar Irak geschaad zal worden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen hier, buiten het kerngezin, hechte banden opbouwen. Betrokkenen leggen geen enkele verklaring voor die specifiek op hun kinderen betrekking heeft en evenmin tonen ze aan dat hun kinderen deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen leggen slechts één attest voor betreffende hun kinderen, namelijk een schoolattest voor het schooljaar 2020-2021. We merken echter op dat beide kinderen in Irak geboren zijn en er hun eerste zes en tien levensjaren doorbrengen. Hun ouders leggen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voor betreffende taallessen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band zouden hebben met Irak, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Irak niet zouden kunnen aansluiten op school. Aangezien alle asielprocedures van het gezin negatief werden afgesloten, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren bij een terugkeer naar Irak. Betrokkenen tonen niet aan hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders, kunnen opgroeien in Irak. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021).

Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat bij een terugkeer hun integratieparcours in het gedrang zou komen en dat zij hierdoor ernstige en moeilijk te herstellen schade zouden lopen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat betrokkenen zeer weinig bewijzen voorleggen van hun vermeende integratie, met name slechts vier getuigenverklaringen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds februari 2018 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij zich sinds hun aankomst stapsgewijs geïntegreerd zouden hebben, dat zij hechte banden met België opgebouwd zouden hebben, dat zij inspanningen zouden leveren om zich de gebruiken en de taal toe te eigenen, dat zij gemotiveerd zouden zijn tot scholing en werk, dat zij een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben en dat zij vier getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“ Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980

En ce que, d'une part, la partie adverse déclare la demande irrecevable au motif que les raisons invoquées à l'appui de la demande d'autorisation de séjour ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Alors que les circonstances exceptionnelles ne sont pas définies par la loi du 15 décembre 1980.

De longue date, la jurisprudence du Conseil d'Etat a apporté une définition générale des circonstances exceptionnelles. Le Conseil du Contentieux des Etrangers reprend également de manière récurrente cette même définition. Ainsi, « les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ; ...le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce »

En effet, est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour.

La jurisprudence précise également que : « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient ».

Pareille demande « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité »

Il convient de rappeler qu'il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement, comme en l'espèce, qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis.

Il ressort des éléments évoqués en terme de requête et des pièces versées au dossier que les requérants ont, en fait, expliqué les éléments pouvant justifier une régularisation de leur séjour au motif que ces éléments constituent des circonstances exceptionnelles.

Ils ont ainsi évoqué les éléments liés :

- à leur intégration,*
- au développement d'une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume,*
- à la crainte d'être soumis à des mauvais traitements en cas de retour ;*
- à la scolarité des enfants et leur intérêt supérieur à protéger ;*

L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles.

L'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur « l'article 9 al 3 » de la loi du 15 décembre 1980.

L'Office des Etrangers doit vérifier si le séjour de longue durée en Belgique peut de facto constituer un obstacle à l'introduction d'une demande de séjour par la procédure ordinaire. En effet, rien ne permet de déduire de l'article 9 bis que les situations résultant des actions de l'étranger lui-même ne peuvent constituer des circonstances exceptionnelles. Le simple fait de constater que le requérant est responsable de son long séjour illégal ne démontre pas que l'OE a vérifié si ce long séjour entravait ou empêchait sérieusement le requérant de présenter sa demande à l'étranger.

« Le large pouvoir d'appréciation de l'Office des Etrangers pour juger de l'existence d'un élément de circonstances exceptionnelles lui permet de rejeter l'intégration qui s'est construite à partir d'un séjour illégal, mais si l'Office des Etrangers le fait, il doit motiver son point de vue. Invoquer le séjour illégal signifierait que toutes les demandes humanitaires pourraient être rejetées car elles sont par défaut ou presque toutes soumises par des personnes en séjour illégal. »

L'ancien Secrétaire d'Etat Théo Franken déclarait ceci le 15 avril 2018 :

« Maar ook een rechtse Staatssecretaris mag niet ongevoelig zijn voor individuele gevallen, die duidelijk behartenswaardig zijn. Ik mag dan hard zijn, ik heb ook een hart. Zeker indien ik de puinhoop van vroeger aanschouw met duizenden verblijfsprocedures die vaak jarenlang aanslepen. Allemaal tijd, waarin mensen zich ter goeder trouw integreren in hun buurt en waarin hun kinderen naar school gaan, in vlekkeloos Nederland/Frans/Duits. Dus ja, ook ik regulariseer. Sterker, zolang de administratieve puinhoop uit het verleden niet integraal is opgekuist (excusez-le-mot), blijft regularisatie op individuele basis nodig. Want de overheid draagt ook zelf een morele verantwoordelijkheid in de integratie die personen hebben opgebouwd tijdens een lange verblijfsprocedure. » (Verklaring van Theo Francken dd. 15 april 2018, <https://www.facebook.com/franckentheo/posts/1110918685713830/>)

Zodoende erkent de Staatssecretaris de morele verantwoordelijkheid van de Overheid "in de integratie die personen hebben opgebouwd tijdens lange verblijfsprocedures" en wordt deze traagheid beschouwd als een buitengewone omstandigheid waardoor regularisatie noodzakelijk is.

La décision querellée doit être annulée.

** Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause*

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur et Madame A. N..

Alors que les requérants ont versé à leur dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant, leur intégration, les attestations de suivi scolaire des enfants, leur séjour depuis août 2016, soit bientôt 7 ans ;

La partie adverse, faisant fi de son pouvoir discrétionnaire, rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération. La partie adverse considère seulement qu'ils ne peuvent être acceptés comme circonstances exceptionnelles.

Comme mentionné supra, « Le large pouvoir d'appréciation de l'Office des Etrangers pour juger de l'existence d'un élément de circonstances exceptionnelles lui permet de rejeter l'intégration qui s'est construite à partir d'un séjour illégal, mais si l'Office des Etrangers le fait, il doit motiver son point de vue. Invoquer le séjour illégal signifierait que toutes les demandes humanitaires pourraient être rejetées car elles sont par défaut ou presque toutes soumises par des personnes en séjour illégal. »

Or, en l'espèce, la partie adverse a adopté une motivation stéréotypée qui pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 ; le motif allégué par la partie adverse relève plus d'une position de principe déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs.

Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Cela n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »

En l'espèce, le rapport raisonnable fait défaut et la décision n'est nullement motivée comme il se doit ; la partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de Monsieur et Madame et de leurs enfants.

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles »

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis »

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision ; que, grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres aux requérants.

L'autorité n'a donc pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

La partie adverse a seulement retenu les éléments défavorables à Monsieur et Madame et n'a pas, ou contraire, tenu compte de l'ensemble des éléments ; il y a violation du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

La décision querellée doit dès lors être annulée."

2.2 Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

Verzoekers wijzen op hun integratie, hun gezins- en privéleven in België, hun vrees voor onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar hun land van herkomst en het feit dat de kinderen schoollopen in België en hun hoger belang. Zij voeren aan dat deze elementen zonder enige uitleg worden verworpen. Dit standpunt van verzoekers mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoekers haalden de door hen aangehaalde elementen van integratie tijdens het verblijf in België aan in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en in dit verband kunnen wel degelijk concrete motieven worden gelezen in de bestreden beslissing. Zo wees verweerder er allereerst op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf te vragen geldt voor alle gezinsleden en dat van een verbreking van de gezinsbanden dan ook geen sprake is. Verder motiveerde verweerder dat verzoekers niet konden aantonen dat de sociale banden met België zodanig hecht zijn dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM, en evenmin blijkt dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid. Inzake de scholing van de kinderen werd gesteld dat niet blijkt dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven. Verweerder wees er nog op dat verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en de schoolopleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hij motiveerde verder dat verzoekers niet concreet verduidelikten waarom of aantoonden dat de kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in het land van herkomst of dat het belang van hun kinderen zou worden geschaad bij een terugkeer naar dit land. Hij wees op het belang van hun gezinseenheid en herhaalde dat het gezin niet wordt gescheiden. Hij merkte nog op dat verzoekers niet concreet aangaven waarom een terugkeer de integriteit van hun kinderen zou schenden. Voor het overige stelde verweerder nog vast dat de elementen van integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Gelet op wat voorafgaat, kunnen verzoekers ook niet zonder meer voorhouden dat er sprake is van een stereotiepe motivering.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In hun aanvraag riepen verzoekers de volgende buitengewone omstandigheden in:

- een onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak, omwille van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM;
- het opgebouwde privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;
- het hoger belang van de kinderen.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze ingeroepen buitengewone omstandigheden in rekening zijn gebracht en zijn beoordeeld.

In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij brengen een theoretisch betoog naar voor inzake het begrip 'buitengewone omstandigheden', aan de hand van allerhande rechtspraak, en herhalen verder de door hen in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en ook de door hen aangehaalde verklaring van een voormalig staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie inzake de morele verantwoordelijkheid van de Staat in de integratie die personen hebben opgebouwd tijdens een lange verblijfsprocedure.

Aan de hand van hun theoretische uiteenzetting tonen verzoekers evenwel nog niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "buitengewone omstandigheden". Zij blijven in gebreke in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en aan te tonen dat verweerder hiermee het begrip "buitengewone omstandigheden" of artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft miskend. In de voorliggende omstandigheden waarin verweerder op gemotiveerde wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard, kunnen verzoekers er zich ook niet toe beperken de ingeroepen buitengewone omstandigheden of de aangehaalde verklaring van een voormalig staatssecretaris zonder meer te herhalen. Zij dienen aan de hand van concrete argumenten aannemelijk te maken dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In het eerste onderdeel van verzoekers' middel leest de Raad geen enkele concrete kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers in eerste instantie dat geen rekening is gehouden met alle door hen ingeroepen elementen. Zij wijzen op hun integratie, het schoollopen van de kinderen, hun verblijf sinds augustus 2016 in België. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel dat wel degelijk rekening is gehouden met de in dit verband door verzoekers aangevoerde elementen.

Verweerder oordeelde dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen niet in strijd is met het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM en dat ook niet blijkt dat de scholing en de belangen van de kinderen zich hiertegen verzetten.

Inzake de elementen van integratie oordeelde verweerder verder dat deze elementen op zich niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De ingeroepen elementen worden niet, al zeker niet louter, afgewezen omwille van het feit dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor hun lange verblijf. Verzoekers geven weliswaar aan de elementen inzake hun integratie anders te beoordelen, maar de Raad kan slechts benadrukken dat een

goede integratie en de duur van het verblijf in België het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde integratie tijdens hun jarenlange verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan niet vaststellen dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de elementen van integratie van verzoekers of dat hij kennelijk onredelijk optrad door geen buitengewone omstandigheid in deze gegevens te ontwaren.

Verzoekers betogen verder dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers' uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt en dat evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel moet worden vastgesteld dat zij volledig in gebreke zijn gebleven toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit beginsel heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Er blijkt ten slotte niet dat verzoekers dienstig de schending kunnen aanvoeren van artikel 41 van het Handvest of van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Het in deze beslissing toegepaste artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft immers een louter nationale bepaling, zodat deze beslissing niet kadert binnen de toepassing van het Unierecht.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Il s'avère par conséquent que les requérants se trouvent dans une impossibilité totale de retourner en Irak afin d'y lever les autorisations requises.

Aussi, renvoyer les requérants en Irak équivaldrait à un traitement inhumain et dégradant. Ils ont subi des persécutions en raison du caractère mixte de leur mariage et les enfants, fille surtout, risquent d'être victimes de mariage forcé.

Rendre une décision négative sur la simple base que les requérants ne risqueraient rien sans s'expliquer sur les raisons pour lesquelles on s'en écarte serait une décision disproportionnée.

On le sait, la Cour Européenne a développé une protection contre la torture, les peines ou les traitements inhumains ou dégradants grâce à l'article 3 de la CEDH. De tels actes peuvent concerner les étrangers lorsqu'ils sont renvoyés dans certains pays d'origine ou lorsque les conditions de leur renvoi portent atteinte à leur dignité humaine.

Certes, le principe international de non-refoulement ou non-expulsion des réfugiés, principe issu de la Convention de Genève existe, mais celui-ci n'a cependant pas une portée générale. Il empêche l'éloignement ou le refoulement d'une seule catégorie d'étrangers. En effet, il concerne uniquement les persécutés au sens de la définition de la Convention de Genève. De plus, son champ d'application est très restrictif en raison de l'interprétation qui en est faite. Par conséquent, l'article 3 offre une vision rénovée du principe de non-refoulement : son champ élargi dépasse le cadre défini par la Convention de Genève, il transcende les séparations classiques d'étrangers « ordinaires » et de réfugiés. Pour ces raisons, cette protection européenne constitue une approche nouvelle du principe du non-refoulement. En effet, la Cour européenne a développé une protection « absolue » pour toute victime d'actes de torture, de traitements inhumains ou dégradants. L'étranger est naturellement concerné, car l'article 3 apporte une garantie rénovée, de portée générale et universelle à toute personne victime de tels actes. La prohibition inscrite à l'article 3 de la CEDH est particulièrement importante et fondamentale : elle constitue non seulement une obligation absolue et indérogeable, mais aussi une règle relevant du droit impératif et du jus cogens.

Selon la jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg, l'expulsion d'un étranger par un Etat partie à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales peut soulever un problème au regard de l'article 3 de cette Convention, donc engager la responsabilité de cet Etat au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de craindre que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3, ce qui implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays.

La protection de l'article 3 est « absolument absolue » : aucune exception ne saurait exclure son application : » La garantie de l'article 3 joue, dès lors que la mesure d'éloignement du territoire fait courir à l'étranger un risque réel de subir un traitement quelle que soit sa nature ou l'origine de ce risque. »

Il y a donc en fonction de des éléments exposés ci-avant, des circonstances exceptionnelles qui ne permettent pas aux requérants d'introduire la présente demande via les autorités diplomatiques belges sur place.

La situation sécuritaire est loin d'être paisible.

Les requérants ont donc bien des craintes réelles et légitimes en cas de retour en Irak, impossible en l'espèce."

2.4 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt b; RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In hun aanvraag wezen verzoekers op zeer algemene wijze op een onveilige situatie in Irak. In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming telkens werden afgewezen. Verder stelde verweerder, in antwoord op het aangevoerde in de aanvraag, vast dat verzoekers geen bewijzen voorlegden om hun beweringen te staven, terwijl het hen toekomt om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Hij merkte op dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie. Volgens verweerder ontbrak elk persoonlijk bewijs dat het leven van verzoekers in gevaar zou zijn omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Hij wees erop dat het op louter algemene wijze melding maken van de veiligheidssituatie in een land niet volstaat om aan te tonen dat elke onderdaan van dat land een risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad moet inderdaad vaststellen dat verzoekers zich in hun aanvraag beperkten tot een zeer algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Irak, zonder in dit verband enig concreet stavingstuk naar voor te brengen of verduidelijken op welke wijze zij persoonlijk zouden worden geraakt door deze situatie. Verweerder heeft aldus volkomen terecht geoordeeld dat verzoekers in gebreke bleven om een begin van bewijs aan te brengen inzake de voorhouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Irak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

"En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale des requérants ;

En l'espèce, la partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Monsieur, de Madame et de leurs enfants ; elle n'examine même pas la portée de sa décision au regard de l'article 8 de la CEDH.

L'Office des Etrangers, en rendant sa décision litigieuse, n'a pas manifesté le souci d'assurer un juste équilibre entre les intérêts en jeu.

Le Conseil d'Etat précise: « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays de naissance et d'établissement, et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement. »

C'est à fortiori encore plus évident en l'espèce eu égard aux liens forts qui unissent la famille à la Belgique et le parcours scolaire des enfants depuis s longtemps.

** L'éloignement pour une durée indéterminée constituant une technique de déracinement d'un univers de proches et familial, considérée comme une violation de l'article 8 CEDH disproportionnée*

** Le développement d'une attache durable avec la Belgique (intégration) et d'une vie privée et familiale en Belgique, sans plus d'attaches dans le pays d'origine*

** la présence sur le territoire belge des enfants mineurs du requérant et la scolarité ininterrompue depuis plus de cinq ans*

« Qu'il n'apparaît néanmoins pas de cette énumération lapidaire, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait examiné ta demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante, en particulier sous l'angle de l'article 8 de la Convention précitée, pourtant expressément visé dans cette dernière, ni qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale ; qu'il ne ressort ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait valablement pu considérer, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, que les intérêts familiaux et personnels de la requérante ne pouvaient pas l'emporter sur la nécessité de l'éloigner du territoire ;

Considérant que la partie adverse a, en prenant les actes attaqués, méconnu l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et violé son obligation de motivation formelle »

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen.

Il convient par conséquent de l'annuler."

2.6 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van 'het beginsel van het hoger belang van het kind'.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Les enfants sont scolarisés en Belgique.

Il ressort de la jurisprudence internationale :

«Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur. Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international. Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers.

Sur ce point particulier, elle rappelle que l'idée selon laquelle, l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international. Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. C'est ainsi que dans les affaires de regroupement familial la Cour attache une attention particulière à la situation des mineurs concernés, en particulier à leur âge, à leur situation dans le ou les pays en cause et à leur degré de dépendance à l'égard de leurs parents. Notant que la requérante prend soin des enfants au quotidien, la Cour constate qu'il est à l'évidence dans leur intérêt que l'on ne bouleverse pas leur vie actuelle en contraignant leur mère à quitter les Pays-Bas pour retourner au Surinam ou en provoquant par leur séparation un chamboulement de leur relation avec elle. (...) Ceux-ci (les enfants) sont profondément enracinés aux Pays-Bas (...). Les éléments du dossier ne révèlent aucun lien direct entre eux et le Surinam, pays où ils ne sont jamais allés.

Compte tenu des circonstances particulières de l'espèce, il est douteux que des considérations générales se rapportant à la politique d'immigration puissent en elles-mêmes être considérées comme un motif suffisant pour refuser à la requérante le droit de résider aux Pays-Bas. »

Obliger dès lors les requérants à retourner dans leur pays d'origine pour y lever les autorisations requises ou estimer que leur séjour ne doit pas être régularisé en Belgique entraînerait une violation de l'article 3 de la Convention Internationale des Droits de l'Enfant qui précise que :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

L'article 2, alinéa 2 dispose que :

« Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour que l'enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanction motivées par la situation juridique, les activités, les opinions déclarées ou les convictions de ses parents, de ses représentants légaux ou des membres de sa famille ».

L'article 9 de la même convention prévoit que les Etats membres veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré à moins que les autorités compétentes ne décident que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt Supérieur de l'enfant, les cas visés étant notamment la maltraitance de l'enfant ou la séparation des parents.

Par application directe, il faut entendre « l'aptitude d'une règle de droit international à conférer par elle-même aux particuliers, sans requérir aucune autre mesure d'exécution, des droits dont ils puissent se prévaloir devant les autorités juridictionnelles de l'Etat où cette règle est en vigueur.

Il faut ainsi que la convention énonce une règle d'où il résulte un droit subjectif, que celui qui s'en prévaut soit un particulier, qu'aucune mesure interne ne soit prise en vue de mettre la convention en œuvre et le fait que la convention doit être en vigueur (...).

En l'espèce, la Convention de New-York a été adoptée le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 25 novembre 1991 publiée au Moniteur du 17 janvier 1992.

Un arrêt de la Cour constitutionnelle du 22 juillet 2003 reconnaît un effet direct aux dispositions contenues dans la Convention relative aux droits de l'enfant.

En tout état de cause, même en l'absence d'effet direct de cette Convention, la notion d'intérêt supérieur de l'enfant est reprise dans l'article 24.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne qui dispose que :

« Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

L'influence de la Convention internationale relative aux Droits de l'enfant du 20 novembre 1989 est expressément reconnue dans le document explicatif relatif à la Charte :

« Cet article se fonde sur la Convention de New York sur les Droits de l'enfant, signée le 20 novembre 1989 et ratifiée par tous les Etats membres, et notamment sur ses articles 3, 9, 12 et 13. »

L'article 24.2 de la Charte a un effet direct en Belgique conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne. Ainsi, dans un arrêt C-648/11, MA, BT, DA, contre Secretary of State for the Home Department, du 6 juin 2013, §59, la CJUE a précisé, dans le cadre de l'application du Règlement Dublin, que :

« (...) l'article 24, paragraphe 2, de la Charte, lu en combinaison avec l'article 51, paragraphe 1, de celle-ci, a pour effet que, dans toutes les décisions qu'adoptent tes États membres sur le fondement du second alinéa dudit article 6, l'intérêt supérieur de l'enfant doit également être une considération primordiale »

La CJUE a ainsi Suivi l'avis de l'avocat général qui précisait dans ses conclusions que :

« (...) l'intérêt supérieur du mineur est appelé à devenir, en vertu d'une obligation issue du droit primaire de l'Union, un objet de «considération primordiale» par ceux qui appliquent le droit de l'Union (...) ».

Il est dans l'intérêt supérieur des enfants (...) de pouvoir demeurer en Belgique et de voir leur situation de séjour régularisée.

En Irak, la situation est désastreuse.

L'Unicef appelle Bagdad à favoriser la scolarisation des élèves

19/11/2018

Les inégalités économiques affectent le parcours des élèves en Irak, ravagé par la guerre et la pauvreté, a mis en garde l'Unicef lundi, appelant Bagdad à augmenter son budget de l'Education afin de permettre une plus longue scolarisation de tous les élèves.

L'Irak a besoin de 7.500 écoles supplémentaires, a affirmé le Fonds des Nations unies pour l'enfance, alors que plus de 1.000 établissements avaient été entièrement ou partiellement détruits. Pour faire face à cette carence, un tiers des écoles irakiennes ont dû mettre en place jusqu'à trois rotations par jour pour accueillir leurs élèves, a précisé l'Unicef dans un nouveau rapport. Il préconise une révision à la hausse du budget alloué à l'éducation, l'un des plus bas de la région, à 5,7% de l'ensemble des dépenses.

Mais le manque d'infrastructure n'est pas le seul responsable de l'échec de nombreux élèves dans un pays où 60% de la population a moins de 24 ans. Selon l'Unicef, 73% des élèves issus des familles les plus riches vont jusqu'au bout de l'enseignement secondaire, tandis que seuls 23% des plus pauvres y parviennent. "Cela est lié aux guerres, à l'effondrement économique et au manque d'investissement depuis 20 ans", accuse le chef de l'Unicef en Irak Peter Hawkins. "Quand la qualité s'effrite, les enfants quittent d'eux-mêmes l'école", poursuit-il dans un entretien avec l'AFP. "Le fossé grandissant entre ceux qui possèdent (des richesses) et ceux qui n'en ont pas sème la discorde et sape les intérêts des enfants et de l'Irak", ajoute-t-il.

Alors que l'Irak tente de se relever de trois années d'occupation du groupe jihadiste Etat islamique (EI) et d'offensives meurtrières pour le déloger, les divisions au sein du Parlement bloquent toujours la nomination des ministres de l'Education et de l'Enseignement supérieur.

"...L'Irak a besoin de 7.500 écoles supplémentaires, a affirmé le Fonds des Nations unies pour l'enfance, alors que plus de 1.000 établissements avaient été entièrement ou partiellement détruits. Pour faire face à cette carence, un tiers des écoles irakiennes ont dû mettre en place jusqu'à trois rotations par jour pour accueillir leurs élèves, a précisé l'Unicef dans un nouveau rapport...» 19/11/2018)

Hathaway et Foster font remarquer que « les affaires concernant des enfants demandeurs d'asile ont souligné l'importance de l'accès à l'éducation et aux moyens élémentaires de subsistance.

La décision canadienne Elmi a déclaré utilement : « Ce qui représente un simple inconvénient pour un adulte risque fort bien de constituer une épreuve indue pour un enfant, en particulier l'absence d'amis ou de parents. En outre, dans le cas d'enfants dont les études ont déjà été interrompues par la guerre et qui arriveraient sans argent, il ne s'agit pas simplement d'une question de travail qui leur convient mais carrément de moyens de subsistance. »

Or, ici, l'Office des Etrangers se contente de dire que la scolarité suivie en Belgique ne constitue pas une circonstance exceptionnelle aux motifs que les enfants n'ont pas besoin d'enseignement spécialisé ni d'infrastructure spécialisée et que, par conséquent, ils pourraient très bien réintégrer le système irakien...

A aucun moment, l'Office des Etrangers ne s'interroge sur l'impact psychologique qu'aurait un tel déracinement sur les enfants ; ne s'interroge sur l'adéquation des systèmes scolaires et sur les conséquences en termes d'apprentissage.

L'Office des Etrangers ne peut se contenter de déclarer que les parents savaient que l'inscription des enfants à l'école se faisait dans le cadre d'un séjour précaire ; c'est là faire preuve de non respect de la balance des intérêts fondamentaux en jeu.

Comme mentionné supra, « Le large pouvoir d'appréciation de l'Office des Etrangers pour juger de l'existence d'un élément de circonstances exceptionnelles lui permet de rejeter l'intégration qui s'est construite à partir d'un séjour illégal, mais si l'Office des Etrangers le fait, il doit motiver son point de vue. Invoquer le séjour illégal signifierait que toutes les demandes humanitaires pourraient être rejetées car elles sont par défaut ou presque toutes soumises par des personnes en séjour illégal. »

Dans la décision querellée, l'Office des Etrangers n'a nullement tenu compte de l'intérêt supérieur des enfants.

Votre Conseil a déjà statué « Cette motivation n'est ni correcte, ni suffisante : l'OE ne prend pas en compte les éléments présentés par les requérants et ne justifie pas pourquoi la scolarisation et la méconnaissance de l'arabe ne peuvent être considérés comme des facteurs justifiant la régularisation de son séjour. L'OE se contente de souligner l'illégalité du séjour. »

Il convient d'annuler la décision querellée.”

2.7 Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekers vragen om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/ Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden

aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet bijvoorbeeld rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekers betogen dat geen grondig onderzoek werd verricht in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat verweerder geen juist evenwicht heeft betracht tussen hun belangen en het algemeen belang. Zij wijzen op de sterke banden van het gezin met België en de scholing van de kinderen in dit land. Zij benadrukken dat de kinderen reeds sinds 5 jaar in het land verblijven.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met het door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen privé- en gezinsleven en dat hij de belangen van de kinderen in rekening heeft gebracht. Inzake het gezinsleven van verzoekers in België wees verweerder er in zijn beslissing op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het gehele gezin en er van een verbreking van de gezinsbanden dan ook geen sprake is. Wat de ingeroepen hechte banden met de Belgische bevolking betreft, oordeelde verweerder dat verzoekers niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM, en evenmin blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Er blijkt verder geenszins dat verweerder er zich, wat de belangen van de kinderen betreft, toe beperkte te stellen dat de ouders steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dus mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen, zonder ook concreet te zijn nagegaan of de voorliggende elementen erop wezen dat de belangen van de kinderen nadelig dreigden te worden beïnvloed indien zij met hun ouders moeten terugkeren naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag via de reguliere procedure. Verweerder was evenwel van mening dat verzoekers niet konden aantonen dat een gepaste scholing voor de kinderen niet kan worden verkregen in het land van herkomst en dat zij niet konden verduidelijken waarom in deze situatie waarin de kinderen hun scholing kunnen verderzetten in het land van herkomst een terugkeer naar dit land de belangen van de kinderen precies zou schaden. Verweerder benadrukte ook het belang van de eenheid van het gezin, die niet wordt verbroken. Hij stelde nog dat verzoekers niet aangaven waarom een terugkeer een schending van de morele, lichamelijke, geestelijke en fysieke integriteit van de kinderen zou betekenen.

Verzoekers blijven in gebreke om concreet in te gaan op de voormelde motivering. Zij tonen niet aan dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan of enig concreet gegeven of aspect hierbij onterecht niet in rekening is gebracht. Het louter zonder meer herhalen dat er volgens hen sprake is van sterke banden met België en dat de kinderen school lopen in België, toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of dat hij hierbij de op het spel staande belangen niet proportioneel heeft afgewogen. Verweerder benadrukte terecht het belang van de gezinseenheid die niet

in het gedrang komt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertrekt ook van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verzoekers tonen niet aan dat er voor hun kinderen, die overigens zijn geboren in Irak en daar hebben verbleven tot 2016, concrete redenen spelen die maken dat hierover anders moet worden geoordeeld of die maken dat hun belangen daadwerkelijk dreigen te worden miskend indien zij samen met hun ouders moeten terugkeren naar Irak voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. In dit verband merkt de Raad ook op dat dagelijks ouders met hun gezin verhuizen naar het buitenland en kinderen zich dus dienen aan te passen aan een nieuwe leefwereld, waar andere talen worden gebruikt, en een ander onderwijssysteem. Er blijkt niet dat dit in regel grote problemen veroorzaakt.

Verzoekers verwijzen thans nog naar een bericht van Unicef uit 2018 om aan te tonen dat de situatie op onderwijsvlak in Irak slecht is. Er is in dit bericht sprake van economische ongelijkheden die ook de onderwijskansen voor kinderen in Irak beïnvloeden, een ontoereikend budget voor onderwijs en een gebrek aan schoolinfrastructuur. In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekers in hun aanvraag geenszins verwezen naar enige concrete bron om aan te tonen dat de kinderen in Irak geen verdere scholing zouden kunnen genieten. Het kwam hen nochtans toe om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en in dit verband minstens een begin van bewijs van het door hen aangevoerde aan te brengen. Zij bleven op dit punt in gebreke. Zij kunnen verweerder dan ook moeilijk verwijten de thans door hen aangebrachte informatie niet specifiek in rekening te hebben gebracht. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers zich beperken tot een bron die niet langer actueel kan worden genoemd en waarbij zij bovendien in gebreke blijven deze bron die een algemene situatie beschrijft concreet toe te passen op hun eigen gezinssituatie. Uit het aangehaalde bericht kan geenszins zonder meer en op algemene wijze worden besloten dat voor kinderen in Irak geen toegang tot (adequate) scholing mogelijk is.

Verzoekers zijn verder van mening dat verweerder onterecht de psychologische impact op de kinderen van een terugkeer naar Irak niet in rekening heeft gebracht en niet is nagegaan of het Iraakse onderwijssysteem wel geschikt is en een overgang hiernaar geen gevolgen zal hebben voor hun opleiding. Verzoekers brengen evenwel geen concrete aanwijzingen naar voor dat hun kinderen ernstige psychologische schade dreigen te ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst, en evenmin dat de kinderen in Irak geen gepaste scholing kunnen genieten of zij er geen aansluiting kunnen vinden bij het Iraakse onderwijssysteem. Er blijkt dus niet dat enig concreet element onterecht niet in rekening is gebracht of er sprake is van een onvoldoende onderzoek. Zodoende tonen verzoekers ook andermaal niet aan dat de belangen van hun kinderen onvoldoende in rekening zijn gebracht of de gedane afweging niet proportioneel is. Gelet op wat voorafgaat, stelde de Raad vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aantonen dat de belangen van de kinderen onvoldoende centraal zijn gesteld of hieraan onvoldoende gewicht werd toegekend. In dit verband wijst de Raad er nog op dat het Grondwettelijk Hof verduidelijkte dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtcollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Verzoekers maken verder niet concreet aannemelijk dat zij actueel specifieke banden met België hebben die van die aard zijn dat deze maken dat een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht of die maken dat zulks voor hen bijzonderlijk moeilijk zou zijn. Zij brengen geen concrete argumenten naar voor dat hun sociale relaties in België van die aard en intensiteit zijn dat zij zelfs niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de geëigende procedure. Indien verzoekers, zoals zij voorhouden, sterke sociale banden hebben opgebouwd in België mag trouwens ook net worden aangenomen dat deze niet worden verbroken door een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers maken dit geenszins aannemelijk. Zij maken ook niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in hun land van herkomst niet opnieuw een privéleven kunnen leiden, minstens tijdelijk, of dat zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn. Verzoekers gaven in hun aanvraag zo ook niet aan dat zij geen banden meer hebben met Irak of dat zij er geen ruimer familiaal netwerk meer hebben waarop zij kunnen terugvallen. Er kan worden aangenomen dat verzoekers zelf zijn geboren en getogen in Irak en zij er het grootste gedeelte van hun leven hebben doorgebracht. Zij zijn dus vertrouwd met de taal en cultuur van het land van herkomst, en kunnen zodoende ook hun kinderen de nodige ondersteuning bieden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers verwijzen nog naar allerhande rechtspraak, maar zonder concreet aan te tonen dat hun situatie dezelfde is als deze in de betreffende rechtspraak. Zo geven verzoekers bijvoorbeeld niet aan dat zij in hun land van herkomst niet in eigen bestaansmiddelen zouden kunnen voorzien en dat zij er niet langer een ruimer familiaal netwerk hebben waarop zij eventueel kunnen terugvallen. De gezinseenheid blijft, zo wordt herhaald, *in casu* gevrijwaard. Verzoekers gaven in hun aanvraag verder niet aan dat hun kinderen geen kennis of notie hebben van de Arabische taal en cultuur. Het gegeven dat de Raad van State in bepaalde arresten heeft gesteld dat het schoolgaan van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid "kan" uitmaken, wil ook niet zeggen dat verweerder niet zou vermogen te besluiten dat het feit dat verzoekers' kinderen schoolgaand zijn, gelet op de in de bestreden beslissing voorziene redengeving, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Verzoekers gaan er aan voorbij dat de Raad van State ook al meermaals heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is om te besluiten dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Verzoekers tonen geen disproportionaliteit aan tussen hun belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Zij maken niet aannemelijk dat in hun situatie verweerder niet tot het besluit kon komen dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, hun privé- en gezinsleven in België niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt ten slotte nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend. Een miskenning van "*het hoger belang van het kind*" wordt evenmin aangetoond.

Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN